

894.54.1.1

Laulu

Laukon hädöistä

Mukaillut

S a m p o

Helsinki,
Työväen kirjapaino, 1907

40589

Laulu Laukon hädöistä.

(Lauletaan kuin: »Vuonna kuusikymmentä kuus'» .)

»Nyt Suomessa' on torpparilaki uus'»
Näin herra parooni Laukossa huus'
»Nyt senaatti on hädöt päättänyt
Ja päätöksen voudille jättänyt».

Ja parooni se voudille sanoi näin.
»Aja raatajat torpista tuiskuun päin,
Nyt oikeus on meillä käskeä,
Ja torpparit ei saa tinkiä»

Käy ruununvouti se häätämään
Ja ruununmahtia näyttämään,
Hän ovelta torpassa huudahtaa
»Nyt ulos kaikki ja joutuiseaan!»

Vaan perheeltä paljon puuttuupi.
Ei ole mihinkä muuttaapi,
Kun ulkona vinhasti tuisku soi
Siks' torpparit muuttaa ei poijes voi.

Vaan tää pisti paroonin sisulle,
 Hän kirjoitti Helsingin herroille:
 »Hei miehiä, ratsuja tänne näin,
 Tekemään mun töitäni parhain päin.»

Ja Helsingin poliisikenraali
 Toki antoi miehiä kernaasti. —
 Sano: »tehkää niin, että mainitaan,
 Ja kunniavirkanne velvoittaa».

Ja ratsumestari, ylväs mies,
 Tätä neuvoa tarkoin noutaa ties.
 Hän pamppua tuimasti heiluttaa
 Sanoen, että ei se koskekaan.

Ovet akkunat torpista poistetaan
 Ja muuritkin julmasti rikotaan; —
 Ja sitten illalla tanssitaan
 Ja voiton maljoja maistellaan.

Näin häätö se pantiin toimeen nyt,
 Pois ajettiin torpista hyljätyt,
 Vaan raskasta oli se vanhoille
 Ja pienille lapsille, vaimoille.

He torpissa ikänsä raatoivat
Ja tuskia viljalta tunsivat,
Vaan nyt heidät mierolle ajettiin,
Ja lisäksi ruoskalla hutkittiin.

Suru suuri se kaikki nyt valloittaa,
Se harmaita hapsia tuivertaa;
Vaan »lailliset» armoa anna ei, —
Nää laillinen tuomio kaikki vei.

Kun pakkanen nurkissa paukuttaa
Ja vihuri ulkona vingahtaa,
Niin kurjilta hyytyvi kyynelkin,
Mi vierähti silmien nurkkihin.

Nitä torpparit mieltivät mielissään,
Ei tullut julki se kieliltään,
Vaan kaikki ne uhreina kestivät,
Kun oikeuden voittavan tiesivät.

He korjasi torppansa uunit taas,
Ovet, ikkunat laittoivat uudestaan;
Ja taas sitä torpissa asutaan
Ja uusia aikoja ootetaan.

Ja raatajat ympäri Suomenmaan
Tätä urheutta katsovat kummissaan
Kun torpparit ei taivu anomaan
Vaan tahtovat oikeutta odottaa.

Vaan oikeutta ei saada Suomessa
Kun viikinkivalta on voimassa;
Myös paroonin sydän on paatunut
Eikä ihmisoikeutta tuntenut.

Taas kolme on kuukautta kulunut,
Vaan paroonin sydän ei sulanut:
Hän vaatii nyt herroja uudestaan
Surunäytelmät vieläkin alkamaan.

Näky oli nyt kauhea kerrassaan.
Tuvat, saunat ja läävät kun sorrettaan
Mitä siitä jos kurjuutta kylvetään,
Kun »laki» vaan tarkasti täytetään.

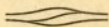
Ei ihmiset, eläimet suojaa saa,
Nyt kaikilla taivas on kattonaan;!
Niin pitkälle menkäätkin riittää tie,
Vähät siitä jos surmakin heidät vie.

Tää kauheaa kaikki on kirjoittaa,
Vaan vielä mun täytyvi ilmoittaa,
Että raskaat voimat ne kauheimpaa
Sai kärsiä kuin voipi kirjoittaa.

Nyt tahdon tän lauluni lopettaa
Sekä edusmiehiä kehoittaa
Lait ihmiselliset nyt laatimaan,
Joilla raatajain oikeudet turvataan.

Kuka voi, hän anteeksi antakoon
Paroonille, ja lopuksi toivokoon,
Että taivaassa saisi hän vaivoistaan
Levähtää, sekä palkkansa saavuttaa.

Tämä kaikki se raatajat valveuttaa
Ja porvarit vallasta kukistaa;
Itse itsensä töillään he tuomitsee —
Pahat hedelmät pahuuden palkitsee.

C.Iy. k.

Hinta 15 penniä.